

ÜLESTÕUSMISAJA 6. PÜHAPÄEV *Palvepühapäev. Rogate.* Südame kõne Jumalaga.
3. lugemisaasta.

Luuka evangeelium 11:5–13 *Jeesus õpetab jüngreid palvetama*

PALUGE, JA TEILE ANTAKSE!

Isa ja poeg rändavad oma teed. Tegelikult ei olegi see enam nende tee, mida nad käivad. Kui nad oma koduküllast teele läksid, siis ei olnud neil kindlat sihti, kuhu minna. Peale abikaasa surma, oli isa nii suures segaduses, et küsimustele vastuste otsimiseks seoti pambud vankrile, rakendati eeslike vankri ette ja mindi otsima hingerahu, elumõtet, lootus ja lohutust.

Teekond on olnud väga huvitav. Nad on leidnud hingerahu, lohutust, näinud ennast salgavat armastust ning kogunud Jumala imelist juhtimist.

Oma rännakuga on nad jõudnud ühte küllasse. Aeg on juba üsna hiline. Ümberringi valitseb hämarus, kirkas kuu ja selge tähistaevas on muutnud ümbruse hõbedaseks. Küla on vajunud ööpuhkusele.

„Isa, kas me saame kusagile magama heita?“ poeg on mures nii enda kui ka oma isa pärast, sest päev on väga pikaks veninud.

„Lähme koputame sellele uksele seal,“ isa viipab lähima maja suunas. „Lähme küsime, kas saame öömaja.“

Isa koputabki ettevaatlikult maja uksele. Majas ei kosta mitte ühtki häält. Isa koputab pisut kõvemini. Majast kostab nagingat, ähkimist ja puhkimist. Mõne aja pärast paistab ukse vahelt unise mehe pea. „Kes siin on? Mida te otsite?“ toriseb mees võõraid uudistades.

„Me oleme teelt tulnud, siinkandis võõrad, rännanud Kaananimaal ja Samaarias. Otsime öömaja – mina, minu poeg ja meie eesel. Kas me saaksime siin öömaja ja pisut söögipoolist?“

„Oo, sõber! Rahu sulle! Sa oled tulnud teelt! Astu sisse, tunne ennast nagu kodus. Kohe panen lambi põlema. Laseme looma siia lauta teiste juurde, siin on talle ka heina ja vett parasjagu.“

Astuge aga edasi, lubage mul teie jalgu pesta. Teelkäijad on alati oodatud minu koju. Aga söögipoolist pole mul küll teile midagi anda, saatsin just oma pojad teele ning andsin neile kõik leivad kaasa. Võtke teie istet, ma lähen küsin naabritelt leiba laenuks.“

Isa ja poeg on pisut kohmetunud, et võõrustajale sedasi tüli tekitades.

Aga õige pea on maja peremees tagasi, särades rõõmust ja jagades endaga kaasa toodud leiba.

„Olge lahked, võtke nüüd! Naabergi oli juba magama läinud ja lastega koos voodisse heitnud. Aga kui ta kuulis, et mulle on tulnud teekonnalt külla sõber, ajas ta ennast kohe jalule ja andis teie jaoks leiba laenuks. Võtke, võtke!“

Isa ja poeg murravad leiba, see lõhneb nii koduselt. Poisile tulevad meelde emaküpsetatud leivad. Nagu oleks tõepoolest koju jõudnud. Äkki koputatakse taas uksele. Ukse taga on sel korral naaber, tuli temagi kuulama teelt tulnuid.

Majaperemees kutsub naabri tuppa, peseb ka tema jalad. Üheskoos istutakse laua ääres. Rändurid räägivad lugusid, külamehed kuulavad ahnelt.

Isa on rõõmus külalislahkuse üle ja ütleb: „Tõepoolest see on tõsi, mis Jeesus kord õpetas, et paluge, ja teile antakse, otsige ja te leiate, koputage, ja teile avatakse.“

Küllike Valk, 2015.